

31 Οκτωβρίου 2014

Ο άνθρωπος είναι ένα μεγαλείο φωτός και φρίκης.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο άνθρωπος είναι ένα μεγαλείο φωτός και φρίκης. Πάντα, σε όλες τις εποχές, σε όλα τα μέρη. Μια αντιφατική πραγματικότητα. Η τελειότητα, δεν κατοικεί στο κόσμο αυτό, ούτε στο χρόνο. Μα στα έσχατα της βασιλείας του Θεού.

Τα λέω αυτά, γιατί θα ήθελα να ξεκαθαρίσω, στους αδελφούς που στέλνουν πολλά μηνύματα μα και σχόλια, ότι εγώ δεν είμαι αυτό που ενδεχομένως φαντάζονται ή έχουν ανάγκη να φανταστούν.

Εάν ψάχνουν τέλειους, δεν ανήκω σε αυτούς.

Εάν αναζητούν αναμάρτητους, επίσης δεν συγκαταλέγομαι.

Δεν είμαι άγιος μόνο στο ποσοστό που είμαι μέλος της εκκλησίας, ούτε σοφός, μα ούτε μακάριος γέροντας. Πολλώ δε μάλλον σπουδαίος και τρανός ή κάτι υπέροχο.

Είμαι ένας πληγωμένος άνθρωπος που δεν μιλάω μέσα από τις αρετές μου, μα μέσα από τα πάθη και τα λάθη μου. Μέσα από τις οδύνες και τις πτώσεις μου. Στο σταυρό έμαθα αλφάβητο και δεν θέλω να κατέβω, παρά μόνο όταν το θελήσει Εκείνος που ξέρει.

Δεν πιστεύω πλέον σε καμία αρετή ή πνευματικό κατόρθωμα. Η μόνη μου αρετή είναι η απέραντη αγάπη του Θεού. Αυτή γνώρισα βιωματικά σε αυτή και μόνο πιστεύω. Όχι σε μένα ούτε σε κανέναν άνθρωπο ή ιδεολογία.

Τα λέω όλα αυτά και για ενα ακόμη λόγο, γιατί εμένα στα πρώτα βήματα μου στο χώρο της εκκλησίας, πολύ παπάδες, αντί να με πάνε στο Χριστό με πήγαν στα πρόσωπα τους. Μου έκρυψαν τον Χριστό για να δοξαστούν αυτοί. Έγιναν με πρόθεση του δεκανίκι μου για να μην περπατήσω ποτέ μόνος μου, προς την αγκαλιά του. Για μένα αυτό είναι μεγίστη αμαρτία και δεν θα το επιτρέψω στο εαυτό μου. Δεν το έχω ανάγκη. Δεν το έχετε εσείς ανάγκη. Γιατί για να φτάσεις στον Θεό πρέπει να σπάσεις σε χιλιάδες κομμάτια όλα τα δεκανίκια αυτού το κόσμου.

Οπότε γι αυτούς τους αδελφούς μας, που με την ανάγκη και την αγάπη τους, με βλέπουν ως κάτι ιδιαίτερο τους λέω ότι δεν είμαι αυτό που φαντάζονται. Δεν ανήκω στους πνευματικούς ανθρώπους έτσι όπως τους φαντάζονται.

Δεν πιστεύω στην τελειότητα γιατί είναι άσχημη και αποκρουστική. Καμία «τελειότητα» δεν είναι όμορφη. Ακριβώς γιατί είναι τέλεια. Μόνο ο Θεός είναι όμορφος και ωραίος παρά πάντα βροτούς. Όλοι εμείς, έχουμε στίγματα και μώλωπες και τραύματα, που ομορφαίνουν στην ταπείνωση και την αυτογνωσία.

Στην εκκλησία χάσαμε κάτι πολύ σπουδαίο και θεραπευτικό. Την δυνατότητα να λέμε δημόσια ότι είμαστε αμαρτωλοί γεμάτοι πάθη. Το κρύβουμε σε σκοτεινές γωνιές, προσποιούμαστε και φανερώνουμε κάτι που δεν είμαστε. Αυτό είναι η αρρώστια του ηθικισμού και της νεύρωσης.

Εγώ λοιπόν το δηλώνω, ότι είμαι ένας απλός άνθρωπος, που έχω φως και σκιές.

Ένας άνθρωπος που πέφτω και σηκώνομαι.

Δεν θέλω να κοροϊδέψω κανένα. Δεν θέλω να πω ψέματα σε κανένα.

Εκνευρίζομαι όταν βλέπω μέσα από τα μηνύματα, ότι με φαντάζονται ως κάτι που δεν είμαι. Δυστυχώς δεν θα γίνω αυτό που θέλετε αλλά αυτό που είμαι, που μπορώ και αντέχω.

Δεν θα εξαπατήσω κανένα με κάτι που δεν έχω και δεν είμαι.

Εάν κάτι εάν κάτι μπορώ να πω, είναι μέσα από τα πάθη και τον αγώνα μου, όχι από τις αρετές μου. Δεν έχω, δυστυχώς και δεν στενοχωριέμαι γι αυτό. Κατά την διδασκαλία του Χριστού δεν σώζονται οι «ενάρετοι» μα οι ταπεινοί τη καρδιά.

Έχω σαν αρχή μου τον λόγο του αβά Ποιμένος «Εάν θέλετε να μιλήσουμε για τα πάθη μας καθίστε, εάν θέλετε μεγάλες θεολογίες να φύγετε δεν έχω χρόνο...»

Δεν είμαι αυτό που φαντάζεστε μα εκείνο που ο Χριστός αγάπησε.

Κατηγορία και έπαινος ίδια φυλακή!!!!!!

Πηγή: [facebook.com](https://www.facebook.com)